

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 820/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. novembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 2 a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Tos 9/2016 z 27. januára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 2 a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b)

a c) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 6 Tos 9/2016 27. januára 2016. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 1. augusta 2016.

Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Pp 13/05 z 29. júna 2005 bol sťažovateľ podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody. Týkalo sa to jeho odsúdenia za neúmyselný trestný čin Okresným súdom Vranov nad Topľou v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 40/2003 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 35/2004. V rámci podmiennečného prepustenia mu bola uložená skúšobná doba v trvaní štyroch rokov, ktorá uplynula 29. júna 2009.

Po podmiennečnom prepustení sťažovateľ odišiel do Českej republiky, kde žil a pracoval až do roku 2013. O skutočnostiach, ktoré sa stali po jeho odchode, nemal - ako to uvádza v sťažnosti - až do roku 2015 vedomosť.

Proti uzneseniu okresného súdu o podmiennečnom prepustení sťažovateľa podalo Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky dovolanie a na jeho základe rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tz 49/2005 z 22. marca 2006 bolo uznesenie okresného súdu o podmiennečnom prepustení sťažovateľa zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Novým uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Pp 223/2010, ktoré bolo vydané po dlhoročných priet'ahoch až 8. septembra 2011 (teda päť a pol roka po zrušujúcom rozhodnutí najvyššieho súdu), bol sťažovateľ opätovne podmiennečne prepustený a znova mu bola uložená skúšobná doba v trvaní štyroch rokov, ktorá sa mala skončiť 8. septembra 2015. Sťažovateľ namieta, že aj k tomuto konaniu došlo bez jeho vedomia, čím mu bolo odopreté právo podať opravný prostriedok.

V roku 2015 Okresný súd Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 4/2015 uložil sťažovateľovi nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní devätnásť mesiacov, ktorý aj vykonal 9. mája 2016.

Uznesením okresného súdu č. k. 5 Pp 223/2010-168 z 21. októbra 2015 bolo rozhodnuté, že sa sťažovateľ v skúšobnej dobe neosvedčil, a preto vykoná zvyšok trestu odňatia slobody uložený mu Okresným súdom Vranov nad Topľou v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 40/2003 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 35/2004. Toto uznesenie bolo potvrdené uznesením krajského súdu č. k. 6 Tos 9/2016-175 z 27. januára 2016. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd a krajský súd znemožnili reálne uskutočnenie jeho práva na obhajobu, pretože odmietli vykonať všetky ním navrhované dôkazy. Navyše je podľa sťažovateľa podstatné aj to, že právoplatné uznesenie, že sa neosvedčil v skúšobnej dobe, je výsledkom päťapolročných priesťahov v konaní. Namieta tiež, že v tejto súvislosti ide o diskriminačné rozhodnutie.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol o porušení jeho už označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru.

Keďže sťažovateľ nemá vo výkone trestu finančné prostriedky na zaplatenie právneho zastúpenia, žiada, aby mu ústavný súd ustanovil právneho zástupcu z radov advokátov v tomto konaní.

Z doplnenia sťažnosti z 13. septembra 2016 doručeného ústavnému súdu 14. septembra 2016 vyplýva, že sťažovateľ znova opakuje fakty uvedené už v jeho pôvodnom podaní. Navyše uvádza, že proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 6 Tos 9/2016 z 26. januára 2016 podal najvyššiemu súdu 9. mája 2016 dovolanie. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 64/2016 z 18. augusta 2016 bolo jeho dovolanie odmietnuté, pretože podľa ustanovenia § 368 ods. 2 Trestného poriadku proti takémuto druhu rozhodnutia nie je dovolanie prípustné. Toto uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi doručené 12. septembra 2016. Sťažovateľ opätovne požaduje, aby ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy, listiny a dohovoru, napadnuté uznesenia okresného súdu

a krajského súdu „zvrátil“ a predbežným opatrením rozhodol o jeho prepustení z výkonu trestu.

Napokon v ďalšom doplnení sťažnosti z 12. októbra 2016 doručenom ústavnému súdu 13. októbra 2016 sťažovateľ oznamuje, že na konajúceho sudcu okresného súdu podal trestné oznámenie. Uznesením vyšetrovateľa bolo jeho trestné oznámenie vybavené tak, že sudca bol odovzdaný na disciplinárne konanie predsedovi krajského súdu. Sťažovateľ pripomína, že v konaní boli porušené zákony v jeho neprospech, nemal právo na obhajobu, na spravodlivé súdne konanie, na prístup k súdu, na súdnu ochranu a na riadny opravný prostriedok, teda na dvojinštančné konanie.

Podľa zistenia ústavného súdu uznesenie krajského súdu sp. zn. 6 Tos 9/2016 z 27. januára 2016 bolo sťažovateľovi doručené 17. marca 2016.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy

zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za oneskorene podanú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažnosť smeruje proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 6 Tos 9/2016 z 27. januára 2016, ktoré bolo podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľovi doručené 17. marca 2016.

Z dosiaľ uvedeného možno vyvodiť, že posledným dňom zákonnej dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu bol 17. máj 2016 pripadajúci na utorok, ktorý bol pracovným dňom. Preto sťažnosť, ktorá bola odovzdaná na poštovú prepravu 1. augusta 2016 a ústavnému súdu bola doručená 2. augusta 2016, je celkom zrejme oneskorene podaná.

Na uvedenom závere nič nemení skutočnosť, že proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ 9. mája 2016 dovolanie, ktoré bolo najvyšším súdom odmietnuté ako neprípustné, pričom dovolacie uznesenie najvyššieho súdu malo byť sťažovateľovi podľa jeho vlastného tvrdenia doručené 12. septembra 2016.

Podľa názoru ústavného súdu podané dovolanie bolo už na prvý pohľad neprípustné, pretože smerovalo proti takému typu rozhodnutia, voči ktorému dovolanie nie je vôbec prípustné. Podanie dovolania preto nebolo možné považovať za využitie mimoriadneho

opravného prostriedku ako účinného prostriedku nápravy voči porušeniu označených práv sťažovateľa (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Podanie takéhoto dovolania ani nemohlo mať vplyv na počiatok plynutia zákonnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2016